

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ל: ב] [בדרות ט.
וש"נ] (ג סוכה כ, ד) [שבת
טז, ה] (ו) [יחזקאל טז]
(ז) [יחזקאל כג, לעיל מח,]
(ח) [לעיל מג, ה] (ת) [רש"י,
לנחמאמו] (ט) [ש"ס,
י] [וע"ע חוס' חגיגה כג.
ד"ה שפופרת], (כ) [ע"י
בערוך ערך גאסטר א"ל]
(ל) [כלים פ"ב מ"ב], (מ) [ע"ס
במוס' פ' אלן טריפות דעס
מסודרים דגרייטס יפה],

הגהות הב"ח

(ה) גמ' רבי שמעון ואלאחר
הפסק: (ג) רש"י ד"ה
ואיבעיתא חלומא
ואלאחר: (א) תוס'
ד"ה ואיבעיתא וכו' ק"ן ו'
לאייה מן הש"ס שהש"ס
מיישב וכו' ועוד דלרבא
נמי:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואיבעיתא וכו'
ובתורו כך פסק גמ'. וענין
זה כתבו תוס' בשם ר"ת
כמונת פ"ג ע"ב ד"ה
למקור:

מוסף רש"י

[illegible]

ואינצית אימא ר"ש (א) **ולאחר הפרק**. קאי דקאמר ר"ש תוך הפרק בודקות ולא אחינן למסמך עלייהו לחלילה ולמיאון דהא אפי' משתבחי כלפני הפרק דמי וקטגיה היא אבל לאחר הפרק דאי משתבחי סימן גינהו ושרינן לה לא מהימני אלא להחמיר דלית ליה חזקה דרבא:

למסתמה כרצון. דהא מפני שאמרו

סתמא הלא וקמ"ל סתם משנה רבנן
 דאמרי אי אפשר: קראי. שדיס
 נכוניו בשעות מזרס דדיין: **ברתנ"ר**
שהוא מנינים. משקה. כשמיחו על
 המים יש בו נקב גדול שהמים נכנסין
 לתוכו: **מוזיא**. כל שכן אם נותן
 המים לתוכו יוצא והסוקה לחוץ:
 ויש. נקב קטן שמוזיא המים במכנים.
 ובגמרא מפרש מאי נפקא מינה: **כל**
אבר. אצבע יתרה: **שיש בו לפורן**
יש בו עלם. והוי אבר חשוב ומטמא
 באהל אפי' אין בה שיעור דקיימא
 לן? האברים אין להם שיעור אפי'
 פחות מזכית מן המם: ויש **שיש בו**
עלם כו'. לא הוי אבר אפי' יתרה
 היא אבר אינה של יתרה אפי' אין בו
 לפורן אלא הוי ומטמא: **כל**
המטמא במדרס הוצ מטמא במה.
 כדמפרש בגמרא שאין לך כלי הראוי
 למושב הוצ שאין שם כלי עליו וראוי
 לקבל כל טומאות. והא דנקט טמא
 מת משום דומיא דמדרס הוא דאז
 הטומאה הוא והכי קאמר כל הראוי
 להיות אב הטומאה במדרס הוצ ראוי
 להיות אב הטומאה אם נגע במת אפי'
 נטמא באהל המם: ויש. שהוא כלי
 גמור להבדל כל טומאות ועשה אב

הטומאה על ידי מת ואינו נעשה אב הטומאה ע"י יד הזב במדרס
 כדמפרש בגמרא [ע"ב:] **גב' למי חטא.** לקדש זו מי חטאת דרחמנא
 אמר (במדבר טו) מים חיים אל כלי והאי לאו כלי הוא: **ופסול משום**
גסטורא. כלומר כל שכן אם נקבה גסטורא בזכום משקה בטיל לה
 מתורת גסטורא וטהורה מכל טומאה דהא אפי' כלי שלם מכי נקיב
 כזכום משקה בטיל ליה: **גסטורא.** היינו שברי כלי חרס הראויין
 למלאכה ועדיין מקבלין טומאה כדמצינא בגמרא באלו טרפות (חולין
 דף נד:) הדקין שבכלי חרס הן וקרקרומיהן ודופנותיהן יושבין שלא
 מסומכין שיעורן בכדי סיכת קטן עד לוג ומלוג עד סאה ברביעית
 כו': **מוציא.** דנקב קטן הוא: **נשר למי חטא.** דכלי שלם ננקב
 קטן כולי האי לא בטיל: **ופסול משום גסטורא.** גסטורא שנקבה אפילו
 כמוציא משקה בטלה לה: **שונין.** הלכה אומה מסמין: **שיעורו**
כזכום משקה. פחות של שייעורין המצטילים אחרת מהיות כלי. כזכום
 משקה הוא שיעור הראשון שהוא מבטלו מהיות כל למי חטאת
 כדאמר במסכת שבת (דף עג:) חמש מדות בכלי חרס לין] ונקב כמוציא
 משקה טהור מלטמא גסטורא ועדיין כלי הוא לקדש בו מי חטאת
 ונקב כזכום משקה פסול לקדש בו מי חטאת ועדיין כלי הוא
 לכל שאר דברים ונקב שבורס קטן טהור להכשיר זרעים ועדיין
 כלי הוא לטומאה שהרי ראוי לקבל בו זרעים ונקב כמוציא זית טהור
 מטומאה שקבל עד שיחדנו לרמונים ונקב כמוציא רמון טהור
 מכלום ומנא כזכום משקה הוא שיעור הראשון אלא כמוציא משקה
 לא בטיל: **ולא אמרו מוציא משקה.** בטיל אכל לענין גסטורא
 בלבד אע"פ שאינו מכנים לפי שאין אומרים הבא גסטורא לגסטורא
 כשניקבה כמוציא משקה שוב אין חס עליה ואינו משתמש בה
 שאין אומר הבא גסטורא אחרת וניחא תחת גסטורא זו לקבל משקה
 היוצא אבל בכלי שלם שנקב כמוציא משקה לא בטיל מכלום לפי שהוא
 חס עליו ואינו שוברו ומשתמש בו ומציא גסטורא ומניח תחתיו
 לקבל משקה היוצא: **אם ננסה.** אם נכנס משקה לחובה:

1

[illegible]

בא סימן פרק ששי נדה

ממ.

עין משפט
נר מצוה

א [מ״י פכ״ג מהל׳ כלים
הל״א ופכ״ז הל׳ טז]:
ה ב ג מ״י פ״ו מהל׳ פרה
אדומה הל״ו ופי״ט מהל׳
כלים הל״א והל״ב:
ו ד מ״י פי״ט מהל׳ כלים
הלכה א:

תום' הרא"ש

בשר למי חטאת. והוא
דאמינן כל מעשה בשר
גדלים עליו אהרה נעשית
הינו ב' ימים שמון כל
החם שהורן את הפרה
והחמירו שוה מלבן של
לשמוותו להוציא מלבן של
צדוקין: **לענין** אגמין גסטרא
ממ' ידיו זהו שכל בלישון
הוא נוצרה שאין שכל כל
חלם טמא משום גסטרא
אזכא איז יחד לאוכסין
כ"ש שבר לגמרי
שקטת צריך ידיו (רומא)
[וא"ה] דאן רתנן
ל"ם ומיחל כל בפרק חל
טרופות הדקין שכלל
הן ודפנותיהן שיעורן כבדי
סיבתן קטן, ועד כל ומלון
שקט סהר ברעית. **לענין**
דארייז ע"י יחדו ח"א הגדול
שכחן איז שיעורו דלי
שקט יו"ל כ"ס דאן דור
היה שכל כל גורל שחור
קטנים כל כן כטלה דעתו.
ומיחו דכל מה דהניא
דפוסתא ורעיה גבי
קוקרור הכל דרונותיהן
שישן ופשאן ל"ם מקבילין
טומאה כחל והלכה גבי
ר' מאר דב"ה כל כל חס
שטורוה שאלת שאל שוב אי
ל טומאה עולמה. והכא
אמרנא א"י יחדו לגמרי
ל"ם ל טומאה ע"י טהור
ביבך כמזיזי יד יחדו
מלקח ידיו ועדילין כל
דאן קבל רמוניו ופרש"
טומאה חל לרמוניו שכל
טומאה כחל והלכה. **י"ל**
דח"א כשאני יד יחדו
דדאן ליד טומאה ע"י יחדו
וההיא תוס' דאין לו
טומאה. **לענין** הינו
שכצריך (טומאה) חיקון.
ותימה דאן רתנן כ"ס ל"ם
חלום חוליות פחות מ'
שטחים טהור מירחו כביט
מקבל
לאתפת כל טופטנין אלמא
מועיל כל חיקון לו
משבתר לאוקומ' ר' מאר
אלא כרבנן י"ל דהא
דאמינן דאין לו טומאה
לעולם הינו שברבי
קטנים מחלום משיעור
המפרש בחלום דמחמת
יריעתו אל מהו ברו חיקון
אבל כן דאן רתניו הינו
כלי חשוב כמחלחל ע'
חיקון: **ביצה** בורקין כל
חוס לידע את חלם כבונס
משקה. כלי שמת' מדבר
כל חס לרין כנס משקה
וכן כן המציע דקמאר
בכח מרות ככלי חוס
ויבך מונס חלום דקמאר
כל חוס מחבל מחרות
כלי שניק כבונס משקה
אבל כל שן כול מחבל א'
הוא דאמר רבי כל
הבשר כל שניק כבונס
משקה און טוליס מים
לידים הינו דוקא כל חס
כלי משאר כלים ונטלין

(א) נראה דחסר ו"ל דהא אפי' שלם כשניקב צבונם משקה טהור עד שיחדנו לאוכלין כ"ש וכו'.

וְאִיבָעִית אֵימָא רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאַחֲרָהּ הִפְרֵק וְזִילִית לֵיהּ חֻקָּה דרבא. ר"ת פוסק להלכה כרבי שמעון דמוך הפרק כלפני הפרק כדמשקינן שלהי יומא דופין (גליף דף מו.) והואו לאית ליה דמוך הזמן כלאחר זמן איכותב גריד *וממוך ק"ט פסק נמי דלין הלכה דמוך כלאחר זמן איכותב גריד *וממוך ק"ט פסק נמי דלין

עוֹן ⁽⁶⁾ ולאחר הפרק מפני שאמרו אפשר תנא ליה רישא ⁽⁶⁾ וכו' הסתמה כרבנן פשיטא ברבים מהו דתימא דקא מסייע ליה קראי שום דקא בעי למתני צא בו כל כלי חרס שמוציא ואינו מכנים ייש בו עצם ויש שיש ⁽⁶⁾ כל המטמא מדרם מטמא טמא מת ואינו נים פסול למי חטאת ציא כשר למי חטאת מר רב אסי בשוין כלי קה ולא אמרו מוציא א בלבד מאי טעמא דרב נחמן לפי שאין לגסטרא תנו רבנן לידע אם ניקב בכונס עריבה מלאה מים כנסה בידוע שכונס ווע שמוציא משקה ררי

ללעיל רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי דלמרי תוך הזמן כלאחר הזמן כיון
דפליגי הכא תנאי ועוד דלעיל קרי ליה זמן והכא קרי ליה פרק ועוד
דפרק משמע גדלות כמו (בימות דף סג:) המשיאן סמוך לפרקן ובפרק
ההמזליא יין (שם דף פ:) צוות ישראל שהגיעו לפרקן ולא הגיעו פיירש
ההבא שערות ולא הגיעו לכלל שנים ונפקרש רבינו תם דפליגי
ההבא ציוס אחרון של שנת י"ב ויום אחד לפרקש או ציוס שנת י"ג
ההבא אחד לצרכי וזמנו יום אקרי תוך הפרק דלרי' יהודה היו זמן
ההבא שערות ממחלת היום ולרבי שמעון בסופו וק"ל כרבי יהודה
לגבי רבי שמעון בפרק מי שהוציאוהו (עירובין דף מו:) והשתא יבס
קטן או יבמה קטנה שצאו לחלוץ טוב לכתחלה לצדקס לפני הפרק
אזא יס להס שערות וכן לאחר הפרק ואס הן אותם שהיו קודם
נמתינ עד שיצאו שערות אחרות אבל יבס גדול ויבמה גדולה דלא
אפשר עוד לצרכי שפירא יס להס שערות ואין לחוש שמה
הפרק צאו דפליגי לעיל ואס יס ליבמה דדיס גדולים אין
לצדוק אחר השערות דהא אמרינן לעיל אי אפשר שיצא העליון
עד שיצא התחתון: **בשור** כמי המאמא. והא דלמרינן (יומא דף ג.)
שכל מעשיה בכלי גללים בכלי אצנים בכלי אדמה היינו בזמן שמזין על
הכפן השורפה שהחמירו שם לפי שהקילו לנזמאותה(י) לשמחה בטבול ויס
בגטורא הוא שצר בשלון יוין ונראה דאין שצר כלי חרס ממה שמס
שערות אלף אלף יחדו דאס אפילו שלם שניקב צבונם משקה טהור
עוד שיעדנו לאוכלין כ"ה אס נאצר לגמרי דבני הצברים אס ווא"ת
יהא דמקט וימייתו ל"ה בפרק אלו טרפות (חולין דף נד:) הדקין שצכלי
חרס הן וקרקרותיהן ודפנותיהן שיעורן צבדי סיכת קטן עד לוג
ומלוג עד סאה צבציעת כו' כיון דאריי ע"י יחדו אפילו שצר מכלי
גדול יהא שיעורו צבדי סיכת קטן וי"ל דאין דרך לייחד שצר קטן
הבא מכלי גדול ובטעו דעמו אלל כל בני אדם ואס תאמר הא דתניא
במסכתא דכלים ס"פ מחט וטענת וסולי המחזין וקרקעות הכלים
אזא ממלחם ואין ממחשו ומה שפאו ועשאו כל ממחשו צבו כו'
אזא ממחשו ומה שפאו ועשאו כל ממחשו צבו כו'

הוא מביא לנו דוגמה נוספת של חוסר תאורה נכונה. המילה "מחשבות" היא מילה נרדפת ל"מחשבות", והיא מילה נרדפת ל"מחשבות". המילה "מחשבות" היא מילה נרדפת ל"מחשבות", והיא מילה נרדפת ל"מחשבות".